

De vlakke is oneindig groot en dor. Het kleine meisje in het felrode jurkje vormt een vreemd contrast met de uitgestrektheid van kleurloos zand. Haar keel is droog en haar benen zwoegen om vooruit te komen. Ze doet haar best om de pop die ze vasthoudt niet te laten vallen. Hij is eigenlijk veel te groot voor haar kleine armen.

Even blijft ze staan om uit te rusten. Met samengeknepen ogen tuurt ze naar de twee mensen die haar in de trillende verte wenken. Terwijl ze de babypop omklemt, worstelt ze verder. Langzaam komt ze dichterbij. 'Papa en mama, ik ben er bijna!' wil ze roepen. Maar er komt geen geluid over haar lippen. Ze is zo moe.

Kijk, ze komen haar tegemoet! Maar waarom is hun blik zo boos? Papa strekt zijn armen uit, maar niet naar haar. Hij trekt aan een beentje van de pop. *Nee!* Maar mama trekt nu aan het andere been. De babypop glipt uit haar armen. En net als ze wil roepen dat het gemeen is wat ze doen, verschijnt er een wervelwind van zand die hen meevoert tot ze onzichtbaar zijn.

'Kom terug!' Suzan schrikt wakker van haar eigen stemgeluid. Haar hoofd bonkt en ze heeft een keel als schuurpapier. Ze gaat rechtop zitten en reikt naar het glas water dat naast haar op het nachtkastje staat. In het halfduister van haar kamer staart ze voor zich uit. Haar hart gaat nog steeds tekeer, zo levensecht waren de beelden van haar ouders die verdwenen in dat zand. In een teug drinkt ze het glas leeg en ze sluit haar ogen. Die emoties voelt ze *nóg*.

Als ze haar hoofd weer op het kussen legt gaan haar gedachten nogmaals langs de gebeurtenissen in haar droom. Haar ogen worden zwaar. Morgenochtend zal ze alles opschrijven...

‘Ook goeiemorgen, Suzan,’ gromt ze in zichzelf wanneer ze letterlijk struikelt over de bezigheden die haar de komende uren wachten. Met een voet schuift ze de emmer opzij en raapt de vloermop van de grond. Hoe kwam ze gisteravond ook op het idiote idee om haar keuken te gaan schoonmaken? De eettafel die zo’n beetje de afscheiding vormt met de woonkamer, staat volgestapeld met serviesgoed, kruidenpotten en bakproducten terwijl het aanrecht bezaaid is met allerhande keukenattributen en onduidelijke kleverige spullen die ze onder in de lades vond. Verder dan dit is ze niet gekomen, want opeens was ze te moe geweest om nog iets te doen. Aan de slag dus maar, over een paar uur staat er een cliënt voor de deur.

‘Weet je, soms denk ik: hou er nu toch eens over op, het is allemaal zo lang geleden. Maar het blijft toch steeds ergens in mijn gedachten, wat ik ook probeer.’

Suzan knikt naar de vrouw van even in de vijftig tegenover haar en schenkt nog wat koffie bij. Een intake-gesprek aan de keukentafel is een goed idee gebleken. Veel mensen voelen zich zo’n eerste keer wat ongemakkelijk, en deze ontspannen setting heeft de sfeer van een gezellig gesprekje met een vriendin.

‘Op je twaalfde van zo dichtbij een geval van zelfdoding meemaken is ook niet niks. Het is begrijpelijk dat die gebeurtenis van toen een enorme impact heeft gehad. Daar is ruimte voor nodig, maar op een gegeven

moment moet het wel een plekje krijgen. Denk eens aan je emoties als aan gewichten op een weegschaal.' Suzan maakt een schommelende beweging met haar handen. 'Dan zie je dat bij jou de balans nu duidelijk doorslaat naar één kant. Daardoor heb je slaapproblemen, moeite je te concentreren, en ben je soms depressief. De komende weken gaan we daarom werken aan herstel van het evenwicht.'

'Lieve schat, uit jouw mond klinkt het alsof het een eitje is.'

Suzan slaakt een onhoorbare zucht bij het antwoord. Haar nieuwe cliënte komt al een tijdje bij hen in de kerk maar waar haar man een en al enthousiasme is, lijkt Helga altijd alleen maar vragen te willen stellen. 'Natuurlijk moet ik wel zeker weten dat je achter mijn aanpak staat, anders ben ik bang dat het weinig effect heeft.' Het zou haar niets verbazen als Bertrand degene is die haar hierheen heeft gestuurd.

'Dan moet ik wel eerst weten waar die aanpak uit bestaat.'

Suzan doet haar best een glimlach op haar gezicht te toveren. Zo'n antwoord dus. 'Als ik je vertel dat ons uitgangspunt Gods Woord is, geeft dat je dan genoeg vertrouwen?'

'Natuurlijk. Maar wat betekent dat concreet? Ik hou van duidelijkheid, snap je.'

'Dat betekent dat we ons samen overgeven aan Zijn leiding en nu nog niet precies weten waar die uit bestaat. Zie het als een avontuur.'

'Mag ik er eerst eens even over nadenken? Dan laat ik je wel weten of ik ermee doorga.' Helga schuift haar stoel naar achteren.

‘Vanzelfsprekend.’ Suzan staat op om haar uitgeleide te doen. ‘Maar probeer in ieder geval de komende weken een dagboekje bij te houden en ook je dromen op te schrijven. Mocht je besluiten door te gaan, dan neem je dat volgende keer mee.’

Als ze de deur heeft dichtgedaan loopt ze terug naar de tafel om een slok van haar lauw geworden restje koffie te nemen. Halverwege die beweging blijft ze met haar kopje boven de tafel hangen. Over dromen gesproken. Nadat ze midden in de nacht wakker schrok heeft ze zo vast geslapen, dat ze totaal niet meer aan haar eigen droom heeft gedacht. Waar ging die ook alweer over? Ze doet haar ogen dicht. Flarden komen langzaam bovendrijven als haar hand boven het schrift zweeft om haar herinneringen op te schrijven. Maar het lukt haar niet de emoties van die nacht terug te halen als ze de beelden puntsgewijs in woorden vat. Als ze alles nog eens overleest schuift ze het schrift van zich af.

Wat een idioot verhaal.

2

Een felle hagelbui, aangedreven door een plotseling opgestoken wind, jaagt door de bijna verlaten straat en roffelt op de geparkeerde auto's. Tessa mikt haar onwillige paraplu, waarvan het scherm binnenstebuiten is gewaaid, in een vuilnisbak. 'Dan niet!' Huiverend duikt ze dieper in de kraag van haar doorweekte winterjas en trekt haar sjaal wat hoger op.

Het is ook gekkenwerk om ondanks het slechte weer lopend naar haar moeder te willen gaan. Maar ze had opeens zo'n zin om na een halve dag binnenzitten even wat frisse lucht te happen. Ze trekt de afzakkende schouderband van haar tas over het hoofd en duwt haar verkleumde handen diep in haar zakken. Ook niet aan handschoenen gedacht natuurlijk.

Het licht van de straatlantaarns die net zijn aangegaan maakt de neerstortende hagelstenen in flauw oranje bundels zichtbaar. *Alsof een onzichtbare hand ze op willekeurige plekken naar beneden gooit*, denkt Tessa terwijl ze beschermend een arm voor haar gezicht houdt. Als het niet zo verrekte koud was zou ze er een foto van willen maken. Met haar andere hand reikt ze naar de eerste de beste deur die ze in het vizier krijgt. *Café Op een droogje*, ziet ze in een flits. Interessante naam. Alles beter dan blijven doorploeteren in die stortbui. De deur vliegt open zodra ze de klink omlaag duwt, maar eenmaal binnen krijgt ze hem alleen door er met heel haar gewicht tegenaan te duwen weer dicht.

Leunend tegen de gesloten deur veegt ze met haar

mouw de druppels van haar ijskoude wangen en kijkt door het halfgeopende gordijn van donkergroen velours naar binnen. Tegelijkertijd dringt de typische geur van oud bier vermengd met koffie haar neusgaten binnen. Een ouderwets bruin café, compleet met Perzische kleedjes op de tafels. Hè ja, dat is echt iets voor haar.

Druk is het er niet. Twee mannen gaan helemaal op in hun dartspel in de hoek, en een eindje verderop zit een vrouw, misschien iets jonger dan zijzelf, aan een tafeltje gebogen over een notitieblokje. Daarnaast staat een kerstboom met glimmende plastic naalden vol bontgekleurde ballen en lichtjes.

‘Kom verder!’ De barkeeper, een forse man met lange grijze bakkebaarden, maakt een uitnodigend gebaar en grijnst. ‘Het is hier beter dan buiten.’

Dat is zeker waar. Tessa trekt de rits van haar jas open. Heerlijk warm is het hier. Tegenover de bar brandt in een ouderwetse openhaard een behaaglijk vuur.

‘Als je je natte spullen nu aan die kapstok daarnaast hangt,’ wijst de barman, ‘dan zijn ze straks droog.’

‘Oké, bedankt.’ Onwillekeurig moet ze glimlachen om het onvervalste Utrechtse accent waarmee hij de A’s eruit gooit. Thuis doen de jongens het weleens om haar op de kast te jagen, maar bij deze gemoedelijke kerel in zijn geruite houthakkershemd met bretels lijkt het helemaal te passen. Zijn weelderige grijze krullen hebben al een tijdje geen schaar gezien.

Als ze de eikenhouten stoel opzij schuift over de bruine plavuizen, kijkt de vrouw naast haar even op en schenkt haar een glimlach. Ze knikt terug en dept met haar sjaal haar natte haar. Goed dat ze het vlak voordat

ze wegging nog snel in een staartje heeft gedaan, anders zat ze nu met van die druipende pieken. Maar wat staat die barkeeper haar nu met opgetrokken wenkbrauwen aan te staren? O, stom, ze moet hier natuurlijk wél iets bestellen. ‘Kan ik een warme chocolademelk krijgen?’ vraagt ze vlug.

‘Wat een goed idee.’ Haar buurvrouw stopt haar pen en papier in haar tas. ‘Doe mij er daar ook maar een van, Lex.’

Een paar minuten later wordt bij elk een dampende kop chocola met slagroom neergezet.

Tessa neemt een paar voorzichtige slokjes en leunt achterover. Het haardvuur verspreidt een prettige lome warmte. Vijf uur, ziet ze op de klok. Toch mam maar even laten weten dat ze later komt. Ze trekt haar telefoon uit haar klamme broekzak. ‘Dag mam, met mij.’ Haar gedempte toon lijkt niet goed te worden verstaan. ‘Met Tessa ja, wie anders?’ Het komt er bitser uit dan ze wil. ‘Ik kom wat later, vanwege het noodweer. O nee? Dan moet je maar eens uit het raam kijken. Wat? Nou, hagel en storm enzo. Goed, tot zo meteen dan hè.’

Met een zucht drukt ze de telefoon uit en ontmoet de geamuseerde blik van de vrouw aan het tafeltje naast haar. Leuk, die heeft natuurlijk alles kunnen volgen.

‘Die bezorgde moeders ook hè,’ zegt ze bij wijze van verontschuldiging.

‘Vertel mij wat. Maar ja, beter zo dan andersom, toch?’

Tessa knikt en veegt met het servetje haar slagroomsnor weg. Als het niet zo vriendelijk klonk zou ze het bijna als een berisping kunnen opvatten. ‘Dat is waar. Maar het kan ook weleens benauwend zijn.’ Geen

idee waarom ze er überhaupt op ingaat; het is niets voor haar om opeens zo vertrouwelijk te zijn.

‘Ik weet precies wat je bedoelt. Ik ben zelf enig kind, en ook al ben ik nu bijna vijfendertig, voor mijn ouders blijf ik gewoon hun baby. Dat ik inmiddels heel goed in staat ben voor mijzelf te zorgen lijkt maar niet tot ze door te dringen.’ Ze grimast.

Tessa zwijgt.

‘Heb ik iets verkeerd gezegd?’ Haar buurvrouw kijkt haar met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Ach.’ Tessa schokschoudert. ‘Ik ben de laatste tijd een beetje overgevoelig voor mensen met twee ouders. Idioot waarschijnlijk, vooral als je bedenkt dat ik mijn hele leven al zonder vader doe. Sorry.’ Verdraaid, dat ze nu iemand die ze helemaal niet kent met haar problemen opzadelt. Wat bezielt haar vandaag?

‘Daar hoef je je niet voor te verontschuldigen hoor. Een dergelijk gemis kan jarenlang onopgemerkt liggen sluimeren, maar in een bepaalde periode opeens de kop opsteken.’

‘Je klinkt als een psycholoog.’

‘Bijna goed. Ik begeleid mensen die emotioneel uit balans zijn.’

‘Dat is dan ook toevallig.’ Tessa schudt haar uitgestoken hand.

‘Ik heet Suzan.’

‘Tessa.’ Wat een apart type, die Suzan. Haar helderblauwe ogen vormen een opvallend contrast met het zwarte lange haar, dat in een dikke vlecht op haar rug valt. Met de kuitlange gekleurde strokenrok onder haar gebreide schapenwollen vest heeft ze wel iets weg van een hippie uit de seventies, of een zigeunerin.

‘Ik geloof niet in toeval.’ Suzan glimlacht en er verschijnen kuiltjes in haar wangen, wat haar gezicht iets heel aantrekkelijks geeft.

‘O nee?’ Dat heeft zij weer. Zit ze hier met iemand die overal een bemoeienis van boven in bespeurt.

‘Jij denkt daar anders over,’ stelt Suzan vast.

‘Ja. Zeker als je daarmee je eigen verantwoordelijkheden probeert te ontlopen.’ Tessa lepelt het laatste restje chocola uit haar beker. Eigenlijk heeft ze hier helemaal geen zin in. Zo meteen probeert die Suzan haar te overtuigen van haar gelijk, let maar op. Ze heeft ervaring genoeg met betweterige mensen.

Maar dat heeft ze nu toch mis. Suzan staat op, knoopt haar vest dicht en diept een visitekaartje uit haar tas, dat ze op Tessa’s tafeltje legt. ‘Misschien heb je zin om eens bij me langs te komen? Niet als cliënt hoor,’ voegt ze er haastig aan toe, ‘gewoon, omdat het me leuk lijkt je beter te leren kennen. Ik heb niet zoveel vriendinnen.’

Die laatste bijna aarzelende opmerking geeft haar ondanks haar zelfbewuste uitstraling opeens iets kwetsbaars. Tessa kijkt naar haar op. Over toeval gesproken. *Ik ook niet*, wil ze bijna antwoorden. *Sterker nog, ik heb er niet één*. Ze slikt de woorden bijtijds in. Genoeg ontboezemingen voor vandaag. ‘Misschien doe ik dat wel. Wie weet tot ziens.’

Ze kijkt Suzan na als die met wapperende rokken de deur achter zich sluit. Raar dat ze die barman nu helemaal niet groet, terwijl ze hem toch leek te kennen. Noemde ze hem niet bij zijn naam? Lex, als ze ’t zich goed herinnert. De persoon in kwestie staat met een dienblaadje bij de darters met zijn ogen op de zojuist dichtgevallen deur gericht. Er ligt een vreemde

uitdrukking op zijn gezicht, die het midden houdt tussen grimmig en zorgelijk.

Tessa blaast een pluk haar van haar voorhoofd. *Welja meid, spot ze in zichzelf, ga je lekker verdiepen in anderen's sores. Alsof je niet genoeg hebt aan jezelf.*

3

‘Wie is daar?’ klinkt het krakerig door de intercom naast het bellentableau in de entree van het flatgebouw.

Tessa veegt haar voeten op de inloopmat en grimast. Ja, wie zou dat nu toch kunnen zijn? Ze noemt haar naam en de deur klikt open. Een oude heer die net de post uit zijn brievenbus heeft gehaald schuifelt achter zijn rollator naar de lift en maakt een uitnodigend gebaar. Ze schudt haar hoofd. ‘Dank u, ik neem liever de trap.’ Ze hoort hem nog iets zeggen over ‘lenige jonge mensen’ en gniffelt inwendig. Dat ze op de eerste verdieping moet zijn en niet op de tiende scheelt natuurlijk aanzienlijk.

Haar vlugge voetstappen resoneren op de natuurstenen treden van het verlaten trappenhuis.

Op de overkapte galerij staat haar moeder al in de deuropening.

‘Ha lieverd, wat ben je nat,’ zegt ze als Tessa haar met een vluchtige kus begroet. ‘Geef die jas maar gauw hier, dan hang ik ’m boven de verwarming, samen met je sjaal. Waarom ben je niet met de auto gekomen?’

‘Omdat ik zin had om te lopen.’ Tessa zet haar tas op tafel en tilt de laptop die ze de hele weg met zich heeft meegesjouwd eruit. Het ding leek toen ze ’m erin deed niet zo zwaar maar dat viel uiteindelijk nogal tegen. Haar schouder doet gewoon pijn. ‘Kijk eens, mam. Met de groeten van de jongens en ik moest erbij zeggen dat ze morgen na school langskomen om je alles uit te leggen.’

Haar moeder kijkt ernaar met een gezicht alsof ze zojuist een of ander eng insect op de tafel heeft neergezet. ‘Nou, het zal mij benieuwen. Dat ik nog eens aan een computer zou beginnen, wie had dat kunnen denken?’

Tessa grijnst. Hoe lang hebben ze mama niet geprobeerd te overtuigen van de noodzaak van haar participatie in de digitale samenleving? ‘Internetbankieren, e-mailen, leuke websites opzoeken, zelfs boodschappen doen...’ Gijs en zij hadden steeds alle voordelen opgesomd, maar zonder resultaat. Uiteindelijk was het Simon en Duco gelukt om haar over te halen door haar, behalve een gratis laptop, ook enkele computerlessen te beloven. Waarschijnlijk was het vooral dat laatste geweest wat haar over de streep had getrokken: de beloofde cursus verzekerde haar van geregelde bezoeken van haar twee favoriete kleinzoons. Zo noemt ze hen zelf altijd, waarmee ze niemand benadeelt, want het zijn haar enige. De muur boven de brede grijze bank onderstreept dat tamelijk duidelijk: drie rijen met foto’s van de tweeling vanaf hun babytijd tot en met hun laatste schoolportret. Vanaf twee onschuldige ronde toetjes met rossige kuifjes, ondeugende blikken en sproetige wangen met een rechtop gekamd gelkapsel, tot en met jeugdpuistjes en lange haren tot vlak boven de ogen. Zeventien jaar ontwikkeling in beeld.

‘Ze hadden mee kunnen komen.’ Mam heeft haar blik naar de muur kennelijk gevolgd. ‘Moeten die jochies nu helemaal alleen eten?’

‘Nee hoor,’ schudt Tessa, ‘het is vandaag hun wekelijkse game-avond met nog een stel vrienden en dan eten ze altijd bij McDonald’s.’

Haar moeder trekt een vies gezicht. ‘Ongezonde troep.’

‘Helemaal mee eens. Maar ja... Trouwens, wat eten wij eigenlijk?’ Afleiden is nu het beste, want mam kan soms zo eindeloos lang doorzeuren over zo’n onderwerp. Het helpt.

‘Stamppot boerenkool, daar had ik nu eens echt zin in. Ruik je het niet?’

‘Nu je het zegt. Lekker. Zal ik de spekjes uitbakken?’ Terwijl haar moeder de tafel in de kamer dekt, roert Tessa in de pan. Haar gedachten gaan naar het café en de ontmoeting met Suzan. Belachelijk dat ze haar zo- maar in vertrouwen nam over haar vader, daar heeft ze het zelfs met Gijs nooit over. Een teken dat het haar behoorlijk hoog zit, al weet ze dat zelf ook wel als ze heel eerlijk is. Was het vroeger iets wat hooguit ergens zeurde op de achtergrond; tegenwoordig lijkt het haar steeds meer in beslag te nemen.

‘Giet het spekvet zo meteen hier maar in.’ Mama zet een kommetje naast haar op het aanrecht. De spekjes spetteren in de pan. Tessa snuift de geur op. Al eet ze het zelf bijna nooit, toch ruikt het heerlijk. De geur doet haar altijd denken aan haar jeugd. Op een hoekje van het aanrecht staat een plastic bakje met oude koffiepads en gebruikte theezakjes. Een rare gewoonte van haar moeder om die op te sparen voordat ze ze weggooit. Werktuigelijk vist ze de theezakjes eruit. Met een nagel peutert ze de nietjes los.

‘Hou daar toch mee op.’ Mama grist het bakje onder haar vandaan.

‘Het is ijzer, mam, dat hoort niet in de GFT terecht te komen, dat heb ik toch al eens uitgelegd?’ Zelf gebruikt

ze losse thee en zet die met een ouderwetse theezeef, waar ze vaak commentaar op krijgt. Ze is ermee opgehouden uit te leggen dat het niet alleen lekkerder, maar ook beter voor het milieu is. Vroeger gaf ze er vaak nog een bevlogen minicollege over het belang van fairtrade-producten bij, maar ook daar is ze mee opgehouden. Mensen bestempelen je al snel als fanatieke milieufreak, of vinden in het gunstigste geval dat je schromelijk overdrijft. Driftig roert ze nog eens door de spekjes. Nou, dat vinden ze dan maar. Ze heeft sowieso altijd het gevoel hierin een buitenbeentje te zijn. Hoeveel discussies heeft ze vroeger niet gevoerd met Gijs en zijn ouders over het onderwerp rentmeesterschap? Zij met hun kerkelijke overtuiging zouden toch helemaal moeten weten dat je verantwoordelijk bent voor de manier waarop je met de aarde omgaat? Verspilde energie.

Haar moeder reageert niet, maar pakt bestek uit de keukenla.

Tessa slaat haar verrichtingen gade. Misschien kan ze straks aan tafel het onderwerp 'vader' nog eens voorzichtig te berde brengen. De laatste vruchteloze poging dateert tenslotte alweer van zeker een jaar geleden.

'Waar hangt Gijs momenteel uit?' informeert haar moeder als ze aan tafel zitten.

'Nog steeds in Mardin, waar hij al acht maanden zit. Dat weet je toch? Nog tien dagen geduld, de twintigste december is hij weer terug.'

'Die arme jongen. Zo ver weg, en dan in zo'n gevaarlijk land.'

Tessa blaast op een stukje rookworst. 'Turkije is niet gevaarlijk. En waar hij zit is het nog heerlijk weer ook, dus zo slecht heeft hij het niet.' Ze probeert haar stem

luchtig te laten klinken, maar inwendig borrelt de ergernis als een ondergrondse geiser in haar omhoog. Medelijden met Gijs, ja natuurlijk, en de jongens zijn ook altijd zo zielig... Dat zij er zelf alleen voor staat is blijkbaar niet belangrijk.

Ze voelt hoe haar wangen beginnen te gloeien en haalt een paar keer diep adem. Rustig blijven, Tes. Maar het opstandige gevoel laat zich niet bedwingen. Het is gewoon onmogelijk om op deze manier het gesprek te voeren dat ze zich zonet heeft voorgenomen. Ze kent zichzelf maar al te goed; voor ze het weet laat ze haar drift de vrije loop en dan is elke kans op openheid wat haar moeder betreft verkeken.

‘Waarom kan Gijs niet een normale baan bij de krant krijgen, gewoon hier in Utrecht, net als jij?’ gaat haar moeder verder.

‘Omdat hij buitenlandcorrespondent is bij een landelijk dagblad en ik een simpel natuurrubriekje heb in het plaatselijke sufferdje.’ Het is de zoveelste keer dat ze het uitlegt.

‘Hij kan toch vragen om overplaatsing of zoiets. Jij moet hem duidelijk maken dat de jongens hun vader nodig hebben, zeker op hun leeftijd.’

Tessa legt haar vork neer. Dit is natuurlijk hét moment. ‘Kinderen hebben altijd een vader nodig volgens mij. Maar dat zit ’m niet in de afstand.’

‘Het zijn jóngens,’ gaat haar moeder onverstoorbaar door, ‘en bovendien midden in de puberteit.’

‘Wil je daarmee beweren dat een meisje geen vader nodig heeft?’

Het is een moment stil. Verbeeldt ze het zich, of is daar even een flits van onzekerheid in mama’s ogen?

Zou dit de opening zijn waarop ze zo lang op gehoopt heeft? Tessa schraapt haar keel en gaat wat rechter op zitten. Op hetzelfde moment ziet ze hoe haar moeders mond zich vertrekt tot een smalle streep en afweer als een masker over haar gezicht glijdt.

Haar schouders zakken weer omlaag. Laat ook maar. Dit gaat weer net als de vorige keren: zij gaat tekeer tegen een moeder die huilt en uiteindelijk voelt ze zich nog ellendiger dan ervoor.

De deur van het flatgebouw valt achter haar dicht. Buiten is het inmiddels droog, maar de ijzige wind blaast dwars door haar nog vochtige jas. De kou loopt langs haar ruggengraat en verspreidt zich door haar hele lijf.